

Ο Νίκος Γούλιας στο Εργαστήρι του συγγραφέα

Το γράψιμο. Λοιπόν το γράψιμο δεν έχω ακόμα αποφασίσει αν με βρήκε ή το βρήκα. Το πιθανότερο είναι πως μάλλον είχαμε κάποιο ραντεβού το οποίο συνεχώς το αναβάλαμε καθώς και οι δυο μας δεν το ξέραμε μέχρι κάποια ξεχασμένη φωτογραφία ενός προγόνου μου να σταθεί όχι η αφορμή αλλά κυριολεκτικά η αιτία να συναντηθούμε.

Η σχέση μας είναι πολλή φρέσκια, μόλις κλείνει τα τέσσερα χρόνια κι ακόμα μπουσουλάει. Εμείς βέβαια κάνουμε πως δεν το βλέπουμε γιατί το ραντεβού μας έγινε σε μάλλον ώριμη ηλικία και έτσι προσπαθούμε να κερδίσουμε τον χαμένο χρόνο όπου και όπως μπορούμε.

Πρωτοερωτευμένοι ακόμα – και ο γεροντοέρωτας σας διαβεβαιώνω είναι παράφορος – απολαμβάνουμε ο ένας τον άλλον χωρίς να κάνουμε σχέδια για το πού θα στεγάσουμε την ερωτική μας φωλιά – «το εργαστήρι του συγγραφέα» – και μάλλον φαίνεται να το αποφεύγουμε και οι δυό συνειδητά καθώς ακόμα δεν είμαστε βέβαιοι για την διάρκεια αυτής της σχέσης. Έτσι χωρίς το άγχος του τι, πως, πότε και πού την απολαμβάνουμε ασκεπείς και περιπλανώμενοι και έχουμε κάνει και μια άτυπη συμφωνία, την μυσταγωγία και την μέθεξή μας να την κρατάμε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας – αγαπάμε και οι δυό μας πολύ να μην μετέχουμε «μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου, μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες... γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την στων σχέσεων και των συναναστροφών την καθημερινή ανοησία...» – αφήνοντας να έρχονται στο φώς μόνο οι καρποί του έρωτά μας μια και οι δυό μας έχουμε την πεποίθηση πως ελάχιστους ίσως και να ενδιαφέρουν.

Χαρτάκια, τετράδια, ένα μηχανικό μολύβι – προίκα αρχιτεκτονική – και ένας παμπάλαιος φορητός υπολογιστής 10 όλων κι όλων ιντσών του 2004 είναι η ερωτική μας κλίνη. Σε αυτήν γέρνουμε καθημερινά, σε αυτήν αφήνουμε άλλοτε μεγάλα κι άλλοτε μονολεκτικά σημειώματα ο ένας στον άλλον. Αυτήν κουβαλάμε πάντα μαζί μας, μικρό αντίσκηνο να το στήνουμε και να το ξεστήνουμε στα γρήγορα σε όλους τους τόπους και με όλους τους καιρούς. Μια αποσκιαδερή γωνιά σε ένα τραπεζάκι του μπαχτσέ, το γαριασμένο μάρμαρο σε ένα καφενείο, τα χαμηλά ντουβάρια έξω από τα κελιά των μοναχών σε κάποιο μοναστήρι, βράχια πάνω στη θάλασσα, μια ψάθινη καρέκλα είναι τα μέρη που πηγαίνουμε αλλά και συχνά ανάμεσα στον κόσμο που συχνά αμίλητοι τον παρατηρούμε καμώνοντας πως συμμετέχουμε.

Το εργαστήρι μου δεν έχει συγκεκριμένο τόπο και διεύθυνση, είναι περιπλανώμενη σχεδιά στις θάλασσες της σκέψης και της γλώσσας.

* Ο **Νίκος Γούλιας** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1955. Το 1980 αποφοίτησε από την Αρχιτεκτονική Σχολή του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Έργα του, ιδιωτικά και δημόσια, μικρά και μεγάλα, βρίσκονται υλοποιημένα σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο. Έχει τιμηθεί με είκοσι πέντε μέχρι σήμερα Πανελλήνια Αρχιτεκτονικά Βραβεία και Διακρίσεις, ενώ έργα του έχουν δημοσιευτεί σε αρχιτεκτονικά περιοδικά και βιβλία. Το βιβλίο «Στα χρόνια της ομίχλης: Ιάσμη» ήταν το πρώτο του μυθιστόρημα. Ακολούθησε το δεύτερο βιβλίο της τριλογίας «Στα χρόνια της ομίχλης: Χατισέ» και αναμένεται το τρίτο, όλα από τις εκδόσεις «Ψυχογιός».